

Hồi thứ ba

Ba hảo hán đại chiến quan binh

Mao Thập Bát đáp:

- Ngô huynh cùng Vương huynh! Coi hai vị đều có vẻ tráng kiện lắm.

Vì Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng. Gã vừa dứt nửa chiếc bánh bao vào miệng, quên cả nhai nuốt, ngoảnh đầu nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy trên đường lớn có hai người đang rào bước đi tới.

Hai người đi có vẻ ung dung không lật đật mà so với người thường ra sức chạy còn lẹ hơn nhiều. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới trước mặt. Một người đã già, chòm râu bạc chùng xuống trước ngực, nhưng mặt nung núc những thịt là thịt, chưa có một vết nhăn, nước da hồng hào, coi chẳng khác thằng nhỏ mới 15, 16 tuổi. Còn người nữa vào hạng trung niên cỡ ngoài 40 tuổi, người này thấp lùn thùn mà béo trục, đầu hói nhẵn thín như trứng gà bóc vỏ.

Mao Thập Bát chấp tay nói:

- Hai chân tiểu đệ cử động khó khăn không thể đứng lên thi lễ được.

Lão đầu hói nhíu cặp chân mày, còn lão già cười hỏi:

- Mao huynh hà tất phải khách sáo!

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Mao đại ca là người thật thà quá, chân y bị thương sao lại nói cho người ta biết?

Mao Thập Bát lại nói:

- ở đây có rượu thịt, mời hai vị xơi chút nhé!

Lão già đáp:

- Như vậy thật quý quá Mao huynh quá!

Lão nói rồi ngồi xuống bên Mao Thập Bát đón lấy bình rượu.

Vì Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Té ra hai vị này là bạn hữu của Mao đại ca, chứ không phải đến đánh nhau. Nếu vậy thì thật là hay. Đại ca được thêm hai viện thủ thì lát nữa địch

nhân có đến, tất họ rút đao trợ chiến. Nhưng hai người này lại không đeo binh khí, chẳng hiểu họ có biết võ công không?

Lão già cầm bình rượu kê vào miệng toan uống, thì người hói đầu vội nói:

- Ngô đại ca! Đại ca không nên uống!

Thanh âm hần rất vang dội làm chấn động màng tai, khiến cho Vi Tiểu Bảo phát sợ lùi lại một bước.

Lão già chưng hửng, rồi cười ha hả nói:

- Thập Bát huynh là tay hảo hán cương trực, chẳng lẽ còn bỏ thuốc độc vào rượu?

Dứt lời, lão nâng bình lên mà uống ừng ực. Đoạn lão đưa bình rượu cho người hói đầu nói:

- Ông bạn mà không uống rượu này là thất lễ với bằng hữu.

Người hói đầu lộ vẻ ngần ngừ, nhưng dường như hần kính sợ lão già, không dám trái ý. Hần đón lấy bình rượu vừa kê vào miệng thì Mao Thập Bát giằng lại nói:

- Rượu còn ít lắm, Vương huynh đã không thích uống thì giành cho tiểu đệ.

Người hói đầu then đỏ mặt lên. Hần ngồi xuống bóc miếng thịt bò ăn.

Mao Thập Bát nói:

- Tiểu đệ xin giới thiệu cùng hai vị một người bạn tốt.

Hần ^^ lão già nói:

- Vị này là Ngô lão gia, ngoại hiệu là Đại Bằng. Người giang hồ kêu bằng ^^ Thủ. Môn quyền của y trên đời hiếm có tay địch thủ.

Lão già cười nói:

- Mao huynh đừng quá khoa trương Ngô mỗ.

Lão vừa nói vừa liếc mắt ngó hai bên không thấy một người nào khác thì không khỏi ngạc nhiên.

Mao Thập Bát lại trở vào người hói đầu nói:

- Đây là Xương Vương sư phó Vương Đàm ngoại hiệu là Song bút khai sơn. Cặp bút của y mà múa lên thì thật là quỷ khóc thần sầu.

Người hói đầu đáp:

- Mao huynh lại nói đỡ rồi. Tại hạ là một tên bại tướng dưới tay Mao huynh khi nghĩ tới rất lấy làm hổ thẹn.

Mao Thập Bát nói:

- Tiểu đệ không dám!

Đoạn hấn trở vào Vi Tiểu Bảo giới thiệu:

- Tiểu bằng hữu đây là anh em mới kết giao của tri hạ...

Hắn nói tới đây, hai lão Ngô, Vương không khỏi ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau rồi ngó chăm chăm vào Vi Tiểu Bảo. Chúng không sao nghĩ ra được thằng nhỏ mới 12, 13 tuổi khô như que củi, gầy khẳng gầy kheo này lại lịch thể nào? Bỗng nhiên Mao Thập Bát nói tiếp:

- Vị tiểu bằng hữu này họ Vi tên gọi Tiểu Bảo. Người giang hồ kêu bằng... kêu bằng... ô, ngoại hiệu ya là... là...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Là Tiểu Bạch Long có tài bơi lội hơn đời. Y nằm phục dưới nước ba ngày ba đêm, bắt tôm cá sống mà ăn, nét mặt vẫn thản nhiên.

Hắn biết Vi Tiểu Bảo chẳng có chút võ công nào, hai lão Ngô, Vương chỉ vung tay ra là tóm được. Huống chi họ là những tay lão luyện giang hồ chỉ trông người cũng biết thì còn dấu diếm làm sao được?

Mao Thập Bát liền nghĩ ra một kế bảo gã có nghề bơi lội phi thường.

Nguyên hai lão Ngô, Vương đều là hào kiệt ở phương Bắc, không biết bơi lội, thì chẳng thể nào hiểu được chân giả.

Mao Thập Bát lại nói tiếp:

- Ba vị đều là chỗ hảo bằng hữu, nên thân cận với nhau đi.

Hai lão Ngô, Vương chấp tay nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Bọn tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu rồi!

Vi Tiểu Bảo cũng chấp tay đáp:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu rồi!

Miếng bánh bao còn ở trong miệng gã chưa nuốt xuống thành ra tiếng nói ú ớ không được rõ ràng.

Gã vừa kinh hãi vừa mừng thầm nghĩ bụng:

- Mao đại ca thổi phồng lên thực ra ta có phải là hảo hán giang hồ gì đâu. Cáo mượn oai hùm xem chừng khó trôi lắm.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn người ăn uống hết sạch rượu thịt. Vương Đàm là người ăn khỏe nhất. Lúc mới ngồi vào hắn còn dè dặt mời người nọ người

kia, nhưng sau bốc ăn lia lịa. Bao nhiêu bánh bao, dầu chả quấy, thịt bò đều hết sạch. Một mình Vương Đàm ăn uống bằng cả ba người kia.

Mao Thập Bát ăn rồi lấy tay áo đưa lên chùi miệng, hần nói:

- Ngô lão huynh! Người bạn nhỏ chỉ chuyên nghề bơi lội, còn võ công trên bộ thực tình y chưa rèn luyện chút nào. Vậy bữa nay buộc lòng tiểu đệ một mình phải chọi với hai lão huynh, như thế không có nghĩa là tiểu đệ coi thường hai vị.

Ngô Đại Bàng nói:

- Theo thiên ý của tại hạ thì cuộc ước hẹn bữa nay nên lùi lại nửa năm nữa.

Mao Thập Bát hỏi ngay:

- Tại sao vậy?

Ngô Đại Bàng đáp:

- Vì Mao huynh còn mang thương tích trong mình, dù sao cũng không thể trở hết võ công được như lúc bình thường. Như vậy chúng ta thắng Mao huynh là bất võ. Trái lại chúng ta mà bại thì còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa?

Mao Thập Bát cười khanh khách nói:

- Trong mình tiểu đệ thương tích chưa lành, cái đó không có gì đáng kể nhưng vụ này dời lại nửa năm thì thật là điều khiến cho chúng ta phải bận tâm.

Dứt lời, Mao Thập Bát tay trái vịn vào cành cây để đứng dậy, tay mặt cầm thanh đơn đao, hần nói tiếp:

- Ngô lão huynh trước nay ưa đánh tay võ đã đành, còn Vương huynh xin rút binh khí ra đi!

Vương Đàm đáp:

- Được lắm!

Rồi gã thò tay vào trong tay áo rút ra cặp phán quan bút.

Ngô Đại Bàng nói:

- Mao huynh nói vậy thì ta ra tỷ đấu ngay đêm nay cũng được. Nhưng Vương hiền đệ đứng ngoài lược trận để mình tiểu huynh ra tỷ đấu. Trường hợp mà tiểu huynh không địch nổi, Vương đệ sẽ tiếp tay cũng chưa muộn.

Nguyên Ngô Đại Bàng vốn là tay anh hùng nổi tiếng trong võ lâm mà nay y tỏ vẻ một kẻ trong người còn mang thương tích là một điều mà y không muốn. Huống chi lại hai người chọi một thì còn thú gì?

Vương Đàm đáp ngay:

- Tiểu đệ xin y lời!

Đoạn gã lùi lại ba bước.

Ngô Đại Bàng ngửa bàn tay trái lên, tay mặt vung thành vòng tròn khế phóng một chưởng tấn công Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát đưa đơn chênh chếch lên chém xéo vào bả vai Ngô Đại Bàng. Ngô Đại Bàng liền cúi người xuống lườn qua lưỡi dao xông lại rồi phóng tay trái vào cạnh sườn đối phương.

Mao Thập Bát liền nghiêng mình chuyển người qua sườn thân cây.

Bỗng nghe đánh “bình” một tiếng. Lá cây trút xuống như mưa. Phát chưởng của Ngô Đại Bàng đã đập trúng thân cây. Cây này cao đến năm sáu trượng, thân cây rất lớn, thế mà chưởng lực của Ngô Đại Bàng làm rung động đến cành rơi lá rụng thì đủ biết nội lực của y mãnh liệt chừng nào.

Mao Thập Bát lớn tiếng khen:

- Chưởng lực ghê quá!

Đồng thời vung dao chém tạt ngang.

Ngô Đại Bàng tung vọt người lên rồi từ trên cao sà xuống. Chòm râu bạc của lão bay phất phơ, tư thế coi thật đẹp mắt.

Mao Thập Bát lại phóng ra chiêu “Tây phong đảo quyết”. Hắn đưa thanh đơn dao từ dưới hất lên. Ngô Đại Bàng người còn lơ lửng trên không thấy thế dao ác liệt liền lộn nhào đi một vòng rồi nhảy vọt sang bên né tránh.

Lão họ Ngô gần bảy chục tuổi mà thân thủ mau lẹ hơn cả hàng niên thiếu. Mao Thập Bát hươ lưỡi dao toan đâm thẳng vào bụng dưới đối phương.

Thế dao của hắn vừa mau vừa mạnh mà Ngô Đại Bàng nhào người trên không tránh khỏi, vậy thân pháp của lão khó có người bì kịp.

Vì Tiểu Bảo từ nhỏ tới giờ, bữa nay mới được coi một trận đấu cực kỳ nguy hiểm. Gã thấy Ngô Đại Bàng chột tiến chột lui, song chưởng vung lên chém xuống, thỉnh thoảng đập trúng thân cây khiến cành khô gãy lác rắc lá rụng rơi, gã nghĩ thầm:

- Nếu chưởng lực lão này mà đánh trúng Mao đại ca thì thật là nguy.

Gã đưa mắt nhìn Mao Thập Bát thấy hấn múa tít thanh đơn đao toả ra một làn ngân quang lấp lánh bao quanh để bảo vệ thân mình.

Ngô Đại Bàng mấy phen xông vào đều bị đao quang đẩy lùi lại.

Cuộc tử đấu giữa hai bên đang đi vào giai đoạn gay go, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới. Toán người ngựa này đông tới mười mấy người đang phi nước đại. Bọn chúng ăn mặc ra kiểu quan quân nhà Mãn Thanh. Khi tới gần, chúng lập tức tản ra thành vòng tròn vây bốn người vào giữa.

Tên thủ lĩnh lớn tiếng quát:

- Hãy dừng tay! Chúng ta vâng lệnh đến đây tróc nã tên Giang Dương đại đạo Mao Thập Bát. Hấn đã vượt ngục và sát hại quan quân. Những người ngoài không liên quan gì đến mau lùi lại hết.

Ngô Đại Bàng nghe tiếng liền dừng tay nhảy ra ngoài vòng chiến.

Mao Thập Bát lên tiếng:

- Ngô lão huynh! Những người này chỉ theo dõi một mình tiểu đệ. Vậy các vị hãy yên tâm.

Ngô Đại Bàng hướng về phía quan quân nói lớn:

- Mao Thập Bát là người dân lương thiện, tuân theo phép nước sao lại bảo Giang Dương đại đạo? Hay các vị nhận lầm người rồi chăng?

Tên thủ lĩnh cười lạt nói:

- Nếu gã họ Mao là người dân lương thiện thì khắp thiên hạ chẳng có ai là cường đạo. Gã họ Mao kia! Ai đã gây nên vụ án vượt ngục giết người tại thành Dương Châu vừa qua? Đã là hảo hán thì mình làm mình chịu, đừng để lụy đến người khác. Người hãy ngoan ngoãn đi theo bọn ta.

Mao Thập Bát đáp:

- Các vị hãy chờ một chút để coi tại hạ cùng Ngô lão gia đấu xem ai thắng ai bại rồi sẽ tính.

Đoạn hấn quay lại bảo Ngô Đại Bàng:

- Ngô lão gia! Bữa nay chúng ta không phân thắng bại mà phải chờ thêm nửa năm thì biết đầu họ Mao này còn sống được nữa chăng?

Viên quan quân lại quát:

- Ba người kia nếu không phải đồng lõa với Mao Thập Bát thì ^^ đi cho lẹ kéo mang lụy vào mình.

Mao Thập Bát lại nổi nóng văng tục:

- Con mẹ nó! Làm gì mà quát thượng quát hạ!

Tên thủ lĩnh bọn quan quân hỏi:

- Hai vị vừa chiến đấu với tên Giang Dương đại đạo thì chắc không phải cùng bè đảng với hắn. Vị này râu trắng mặt mũi hồng hào trở tài ngay lúc chơi với trên không, thân thủ mau lẹ phi thường. Phải chăng là Ma Thiên Vân Ngô Đại Bàng lão gia?

Ngô Đại Bàng đáp:

- Không dám! Chính là tại hạ!

Vị quan quân kia lại nhìn Vương Đàm hỏi:

- Vị này đầu hói lại chuyên sử cặp phán quan bút thì ắt hẳn là Song bút khai sơn Vương Đàm phải không?

Wương Đàm chỉ âm ừ chứ không đáp lại.

Ngô Đại Bàng nhìn kỹ lại tên thủ lĩnh bọn quan quân thấy người này vào trạc 45, 46 tuổi. Thanh âm của hắn tuy không hùng hồn cho lắm nhưng giọng nói rành mạch và đưa đi xa tới mười mấy trượng. Ở nơi đồng không mông quạnh loã hơi mà tiếng nói đi xa thì đủ biết nội lực của hắn không phải tầm thường.

Ngô Đại Bàng không ngờ trong bọn quan quân hiện nay cũng có những tay cao thủ như vậy. Lão tiếp tục quan sát những người đồng đội với hắn thấy tên nào cũng có cặp mắt lấp lánh, huyết thái dương nhô lên. Hiển nhiên toàn những tay bản lĩnh cao cường.

Lão chợt nhìn thấy tên thủ lĩnh trên lưng thắt cây nhuyễn tiên đen sì mà có răng cưa chĩa ngược lên liền nghĩ ra ngay hắn là ai. Lão hỏi:

- Lão phu nghe Hắc Long Tiên Sử Tùng là tay hào kiệt nổi tiếng giang hồ, vậy mà cũng theo hùa với triều đình hiện tại rồi ư?

Tên thủ lĩnh bọn quan quân chính là Hắc Long Tiên Sử Tùng.

Sử Tùng nghe Ngô Đại Bàng nói vậy hơi đỏ mặt lên nói:

- Ngao Thiệu Bảo ở Bắc Kinh là một nhân vật kính nể hiền sĩ, tôn trọng người tài đã mời tại hạ ra giúp việc triều đình. Các vị đây đều là anh hùng hảo hán nên Ngao Thiệu Bảo phái tại hạ đến mời cộng sự. Bọn tại hạ từ kinh đô tới đây cũng là phụng mạng đi mời Mao huynh vào kinh. Không ngờ Mao huynh lại vượt ngục ở Dương Châu, bữa nay mới được gặp mặt.

Ngô Đại Bàng chỉ “ủa” một tiếng chứ không nói gì.

Mao Thập Bát hỏi:

- Ngao Bái tự xưng là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu, không hiểu võ công của hắn thế nào?

Sử Tùng đáp:

- Ngao Thiếu Bảo bản lãnh nghiêng trời, võ công cái thế. Thiếu bảo đã có phen vung quyền đâm chết con trâu điên giữa chợ Đông An ở Bắc Kinh. Tên Giang Dương đại đạo kia! Người đã biết chưa?

Mao Thập Bát lại thoá mạ:

- Con bà nó! Ta không tin được Ngao Bái lại lợi hại đến thế! Ta có ý muốn đi Bắc Kinh thử sức với hắn.

Sử Tùng cười lạt nói:

- Bản lãnh như ngươi mà cũng đòi tỷ đấu với Ngao Thiếu Bảo ư? Ngao lão gia chỉ phất tay một cái là đủ khiến cho ngươi phải bỏ mạng.

Đoạn hấn nghiêng mình nói tiếp:

- Ngô lão gia! Vương sư phó! Xin mời hai vị tránh ra một chút.

Vương Đàm đột nhiên quát lớn:

- Nhà ngươi vừa chê ta hời đầu phải không?

Nguyên Vương Đàm hỏi đầu từ thuở 18, 19 tuổi. Hắn thấy ai chế riều tới điểm này là ghét cay ghét đắng.

Sử Tùng cười đáp:

- Không có. Tại hạ đâu dám...

Vương Đàm càng tức giận lớn tiếng ngắt lời:

- Nếu không thế thì sao ngươi lại cười?

Sử Tùng vẫn cười đáp:

- Tại hạ cười ở miệng tại hạ, còn Vương huynh hỏi ở đâu Vương huynh, có liên can gì đến nhau?

Vương Đàm không nhịn được nữa, rút phán quan bút phóng ra chiêu Đằng giao khởi phượng đâm vào đùi Sử Tùng.

Sử Tùng ồ lên một tiếng. Bỗng thấy bóng đen đánh vụt một cái, trong tay hắn đã cầm cây nhuễn tiên. Hấn vung roi đánh tới sau lưng Vương Đàm nhanh như chớp.

Vương Đàm hươ cây bút tay trái lên đỡ. Tiên, bút đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn. Tiếp theo những răng cưa sáng loà ở đầu roi đâm vào sau gáy Vương Đàm.

Vương Đàm liền vung cây bút tay phải lên gạt mới tránh khỏi nguy cơ.

Sử Tùng rút tay về mà cây nhuyễn tiên còn xoay tròn ở trước mặt Vương Đàm mấy vòng. Dưới ánh dương quanh trên lưng chừng trời hiện ra mấy vòng đen lớn. Chỉ trong chớp mắt mấy vòng đen ấy lại biến mất.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Cây roi đã quán vào lưng Sử Tùng cực kỳ mau lẹ, cơ hồ không nhìn rõ.

Bọn quan quân vỗ tay reo hò vang như sấm dội.

Sử Tùng nét mặt hớn hở ra chiều đắc ý.

Ngô Đại Bàng cũng cất tiếng khen:

- Sử huynh vừa ra chiêu “Thần long tam hải” đã đến trình độ thượng hạng khiến cho lão phu rất khâm phục.

Sử Tùng khiêm tốn đáp:

- Không dám! Tại hạ múa rìu qua mắt thợ, xin Ngô huynh đừng cười.

Vương Đàm đứng ngẩn người ra. Mới qua lại một chiêu hắn đã biết bản lĩnh của Sử Tùng không phải tầm thường mà cách thu roi của Sử cũng rất ngoạn mục, hắn tự hỏi:

- Võ công mình còn kém y xa, có nên khiêu chiến nữa không?

Sử Tùng cười lạt nói:

- Họ Mao kia! Hãy đứng dậy đi theo chúng ta.

Mao Thập Bát đáp:

- Đâu lại dễ dàng thế được? Bọn các ngươi những 13 tên mà ta chỉ có một mình, thừa hiểu không sao thắng được, nhưng cũng tỷ đấu một phen chơi.

Ngô Đại Bàng ^^:

- Mao huynh nói ^^ thì ra ^^ chúng ta ư? Bọn ta ba người đấu với 13 tên tức lấy 1 chọi 4 ^^ đã chịu thua ai?

Mao Thập Bát hỏi Vương Đàm:

- Vương huynh vào phe nào?

Vương Đàm đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ giúp Mao huynh.

Sử Tùng nhìn Ngô Đại Bàng và Vương Đàm nói:

- Hai vị không nên cứu trợ nghịch tặc phản loạn triều đình vì đó là những hành động tội lỗi rước vạ vào mình.

Ngô Đại Bàng cười nói:

- Khi nào bọn tại hạ dám tạo phản?

Sử Tùng hỏi:

- Giúp đỡ quân nghịch tặc tức là tạo phản một cách gián tiếp. Lão họ Ngô kia! Lão nhất định tiếp tay cho tên đại đạo vượt ngục chẳng?

Ngô Đại Bàng đáp:

- Nửa năm trước đây, Mao huynh đã ước hẹn với Vương Đàm gặp nhau ở đây sau nửa năm để tỷ đấu võ nghệ và lôi kéo cả lão phu vào vụ này. Ngờ trời chẳng chiều người, Mao huynh bị giam trong ngục thất. Y là một tay hảo hán cương trực thủ tín. Y đã hẹn lời mà không đến thì mai đây còn mặt mũi nào dám chen chân vào chốn giang hồ? Y phải vượt ngục giết người là hoàn toàn tự quan nha đồn y vào hoàn cảnh phải làm như vậy. Sử đại nhân! Nếu đại nhân nể nang lão huynh thì xin tạm thu quân trở về để lão phu được tiếp tục tỷ võ với Mao huynh. Từ mai Sử đại nhân có bắt y hay không, lão phu và Vương huynh đây không dám can thiệp nữa.

Sử Tùng đáp:

- Không được!

Trong quân đội bỗng có tiếng người đáp:

- Lão già bướng bỉnh kia! Sao có chuyện vô lý như vậy?

Người nói câu này rút đao ra khỏi vỏ, thúc vế vào bụng ngựa cho xông tới. Gã giờ đao chém thẳng xuống đầu Ngô Đại Bàng.

Ngô Đại Bàng nghiêng mình tránh khỏi rồi tung vọt lên cao. Tay trái lão thừa cơ chụp lấy sau lưng đối phương rồi tiện đà liệng người đó đi.

Bọn quan quân la rùm:

- Phản tặc! Hắn làm phản rồi!

Đoạn chúng tới tấp xuống ngựa vây đánh ba người.

Nguyên bọn quan quân này là những tay võ sĩ có bản lĩnh trên chốn giang hồ, không thiện nghề kỵ mã chỉ chuyên bộ chiến.

Mới trong chớp mắt bọn chúng đã khai diễn cuộc chiến đấu với Ngô Đại Bàng, Mao Thập Bát và Vương Đàm.

Mao Thập Bát vì hạ bàn cử động không được linh hoạt phải tựa mình vào thân cây để cầm cự. Hắn vẫn ra chiêu cực kỳ lợi hại. Thanh đao vung lên, vừa vung đã chém chết một tên quan quân. Tiện đà hắn quét ngang thành cương đao một nhát. Một tên nữa bị chặt làm hai đoạn. Bọn quan quân thấy vậy đều sinh lòng ứ kỵ không dám xông vào gần.

Sử Tùng vẫn hai tay chống vào cạnh sườn ngói trên lưng ngựa theo dõi cuộc chiến chứ chưa động thủ.

Vi Tiểu Bảo nhân lúc Sử Tùng đối đáp với Ngô Đại Bàng và Vương Đàm gã đã lúi từng bước ra ngoài vòng chiến.

Bọn quan quân thấy gã là đứa nhỏ gây nhom chẳng thèm để ý tới.

Khi hai bên động thủ, Vi Tiểu Bảo đã đến ẩn sau một gốc cây lớn cách xa chừng mấy trượng. Gã tự hỏi:

- Ta nên chạy thoát thân hay là ở lại theo dõi cuộc chiến? Bên Mao đại ca chỉ vờn vờn có 3 người, nhất định y sẽ bị bọn quan quân giết chết. Không hiểu rồi chúng có giết mình không?

Sau gã thay đổi ý nghĩ:

- Mao đại ca lấy tình bằng hữu đối với ta. Y còn nói: Cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Bây giờ y lâm vào tình trạng nguy ngập mà ta chạy thoát thân thì còn ra thế nào?

Ngô Đại Bàng phóng ra một chiêu hất ngã một tên quan quân. Vương Đàm múa tít cặp bút đối phó với ba tên.

Giữa lúc ấy Mao Thập Bát đã vung đao chặt đứt chân phải một tên quan quân. Gã té lăn trên vũng máu, ngoác miệng ra mà chửi rủa, găm thét. Tiếng gã kêu gào rất chói tai.

Sử Tùng thấy bọn thủ hạ bên mình chết mất hai tên và ba tên bị trọng thương té nhào. Còn lại bảy người tuy vẫn chiếm được thượng phong, nhưng sợ đánh lâu sẽ bị tổn thương nữa, hấn buông tiếng thở dài lẩm bẩm rồi rút cây Hắc long tiên nhảy xuống ngựa. Chân chưa chấm đất, hấn đã vung roi quật xuống mình Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát vung đao ra chiêu “Ngũ hổ đoạn môn đao”. Đây là một tuyệt chiêu để tự cứu mình, đao pháp cực kỳ tinh diệu.

Sử Tùng đánh luôn y 7, 8 chiêu liên hoàn cực kỳ lợi hại mà đều bị đòn đao của Mao Thập Bát đỡ gạt hất ngược trở lại.

Bỗng nghe Ngô Đại Bàng thét lên một tiếng. Tiếp theo một bóng người bị hất tung đi rồi té huych xuống đất. Thế là bên quan quân lại thiệt mất một người nữa.

Bên này Vương Đàm địch với ba tên dần dần kém thế. Bắp đùi bên trái gã bị lưỡi đao có răng cưa cửa rách một vết dài. Máu tươi chảy ra lênh láng. Chân gã tập tễnh mà vẫn phải hết sức cầm cự.

Ba tên khác vây đánh Ngô Đại Bàng cũng không phải là những tay vừa. Hai dao một kiếm xoay quanh mình lão khiến cho chiêu Ma vân chương của lão cũng không đánh được vào người họ.

Sử Tùng múa tít cây roi mỗi lúc một mau đánh rất rất. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Mao Thập Bát quả nhiên ghê gớm. May mà chân hắn bị thương cử động không được linh hoạt. Nếu hắn lành mạnh thì ta tất bị thất bại rồi.

Sử Tùng chợt động tâm cơ phóng ra chiêu “Bạch xà thổ tán”. Đầu roi nhằm điểm vào vai bên phải Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát vung dao lên đỡ, nhưng đây chỉ là hư chiêu đối phương để nhử hắn. Tiếp theo Sử Tùng ra chiêu “Ngọc đới vi yêu” quật từ tả sang hữu để quán vào ngang lưng Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát hai chân không hành động được, phải nhờ đến thân cây yểm trợ ở phía sau. Theo lẽ thường đối với chiêu “Ngọc đới vi yêu” của Sử Tùng đánh ra, chỉ cần lạng người về phía trước hoặc lùi lại đằng sau là tránh khỏi. Nhưng hiện giờ Mao Thập Bát lâm vào tình thế bất khả kháng, hắn phải liều mạng đón đỡ chiến diện tức là vung đơn dao nhằm trúng cây nhuyễn tiên để đề phòng.

Tuy hắn đề phòng đầu roi xuống nhưng chỉ thoáng cái, cây nhuyễn tiên bật ngược lên nhanh như chớp. Một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt quán ngang người hắn luôn cả thân cây và thắt chặt ba vòng.

Tiếp theo nghe đánh xẹt một tiếng. Đầu roi đã điểm trúng ngực Mao Thập Bát. Đồng thời mấy cái nanh sắt cắm vào thịt hắn.

Chuyến này Sử Tùng vâng lệnh Ngao Bái phải bắt sống Mao Thập Bát chứ không được giết chết. Bây giờ tuy Sử Tùng đã kiềm chế được Mao, nhưng còn Ngô Đại Bàng và Vương Đàm vẫn chưa chịu phục, Sử Tùng muốn rút lệ cây roi để thanh toán hai người kia. Hắn liền cúi xuống định lượm thanh đơn dao rớt dưới đất. Hắn cầm dao toan chém vào vai Mao Thập Bát khiến y thành người tàn phế, chẳng thể cầm đao chiến đấu được nữa.

Trong lúc khẩn trương chớp nhoáng này, lưỡi đao chưa kịp chém xuống thì đột nhiên nghe đánh vù một tiếng, một làn sáng trắng loá lên trước mắt.

Tiếp theo một nắm vôi bột đập thẳng vào mắt mũi miệng Sử Tùng khiến hắn nghẹt thở.

Sử Tùng lại cảm thấy hai mắt cay xè đau nhức dữ dội, tựa hồ bị muôn ngàn lưỡi kim đâm vào.

Sử Tùng muốn la lên, nhưng miệng cũng bị vôi bột liệng vào kêu không lên được tiếng nào.

Diễn biến xảy ra đột ngột, dù là tay lão luyện giang hồ đánh quen trăm trận không khỏi hoang mang luống cuống. Hắn buông lỏng tay thanh đao rơi xuống.

Sử Tùng đưa tay lên dụi mắt, nhưng càng dụi càng đau, nước mắt chảy ra dàn dụa.

Bây giờ hắn mới biết là bị địch liệng vôi bột vào mắt, hắn tự hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Nên biết rằng vôi sống gặp nước mắt là sủi lên. Sử Tùng bị vôi bột liệng vào mắt khiến y đau nhức vô cùng cơ hồ không chịu nổi. Hắn đang hoảng loạn tâm thần, bỗng cảm thấy nơi bụng lạnh toát. Một thanh đơn đao đã đâm vào thấu ruột.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>